

Arrest

nr. 277 422 van 14 september 2022
in de zaak RvV X /VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van A. MAES rechter in vreemdelingenzaken .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoekster en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2021 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse feitelijke partner op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.04.2021 werd ingediend door:

Naam: V. B. Voorna(a)m(en): J.-A. J. J. Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: [...]1990

Geboorteplaats: P. Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.04.2021 opnieuw gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde W. H. S., van Nederlandse nationaliteit, met Rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in 2015, in 2016 en in 2019 een visum type C bekwaam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Paramaribo. Bij elke visumaanvraag gaf zij F. L., wonende te [...] Amsterdam op als gastpersoon/garant en familie bezoek als motief voor het visum. In december 2019 kwam zij voor het laatst de Schengenzone binnen en keerde nadien niet meer terug naar Suriname.

Op 19.05.2020 deden betrokkene en de referentiepersoon te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 24.06.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat zij geen gemeenschappelijke verblijfplaats hadden. Op 22.07.2020 deden betrokkene en de referentiepersoon opnieuw een verklaring van wettelijke samenwoning. Op 10.09.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat uit grondig onderzoek was vastgesteld dat het om een schijnrelatie ging en dat betrokkenen trachtten een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenissen tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht voor betrokkene. De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijke duurzame relatie. Op 16.04.2021 werd betrokkene in het gelijk gesteld door de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank. Echter, de burgerlijke stand van Antwerpen heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend, dewelke nog steeds lopende is.

De door betrokkene voorgelegde stukken (screenshots van Facebook en Whatsapp van 2019, foto's, verzendbewijzen van geld, pakketjes van 2019, foto's van betrokkenen samen, het vonnis van de rechtbank en foto's van hun ziekteverzekering) werden reeds voorgelegd in het kader van de procedure wettelijke samenwoning en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. kan voorleggen.

Het feit dat betrokkene in België op het adres van de referentiepersoon woont is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de relatie tegenover de referentiepersoon betwist. Derhalve kan het gezinsleden met zijn partner evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat betrokkene zelf in

Suriname twee zonen van een andere man. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het beroep dat betrokkene indiende tegen de weigering tot registratie van wettelijke samenwoning houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De weigering van registratie vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijke duurzame relatie. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten.”

2. Onderzoek van het beroep

Tegen de beslissing tot weigering van verblijf voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1, 1°, 47/2, 47/3, § 2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 52, § 4, 5de lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ze licht het middel toe als volgt:

“1.

Zoals in het feitelijk gedeelte geschilderd werd de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar vernietigd door het vonnis van 16 april 2021 van de Familierechtbank te Antwerpen.

De bestreden beslissing negeert dit gegeven en negeert de inhoud van dit vonnis. Het is niet omdat er door de Ambtenaar hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis dat dit niet zou gaan om een nieuw gegeven dat op zich en autonoom door verwerende partij in acht diende te worden genomen.

Verwerende partij heeft in deze een autonome bevoegdheid en kan zich niet beperken tot de louterre beslissing van en overname van de argumenten van de Ambtenaar, dit nog des te meer daar de rechtbank de beslissing van de Ambtenaar vernietigd heeft.

Verwerende partij diende de motieven van het vonnis van 16 april 2021 mee in overweging te nemen.

Zoals uit de beslissing zelf blijkt is dit vonnis gekend door verwerende partij en is het aanwezig in het administratief dossier.

Er is in die zin een schending van de materiële motiveringsverplichting. Met dit nieuw element van de tussenkomst van een vonnis is door verwerende partij op geen enkele wijze rekening gehouden.

2.

De motivering is ook onjuist en is weerlegd door het vonnis van 16 april 2021 en door de besluiten van verzoekster.

De bestreden beslissing weigert het verblijf met de uitsluitende motivering dat de verklaring wettelijke samenwoning door de ambtenaar is geweigerd.

Zoals in het feitelijk gedeelte gesteld is deze weigering ten onrechte gebeurd; de rechtbank heeft ze vernietigd.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het vonnis van 16 april 2021 en de door de advocaat van verzoekster en haar partner ingediende beroepsbesluiten.

De motieven van het vonnis en ook de argumenten ontwikkeld in de besluiten worden hier als herhaald aanzien.

Zij weerleggen in detail de motieven van de bestreden beslissing:

-de visumaanvraag in de jaren 2015, 2016 en 2019 vernielden F. L. als gastpersoon en garant; de beroepsbesluiten weerleggen onder punt 4.1.1. dat hieruit enig motief kan geput worden om te stellen dat het om een schijnwettelijke samenwoning zou gaan. volgende motivering:

-de beweerde niet gemeenschappelijke woonplaats bij aanvraag 19.5.2020 had uitsluitend te maken met het feit dat de wijkagent op een onjuist adres woonstcontrole had uitgevoerd; dit was zelfs niet weerhouden in de latere beslissing van weigering, daar het ook voor de ambtenaar duidelijk was dat de wijkagent zich vergist had.

-de weigering van 10.9.2020 door de ambtenaar. De rechtbank heeft deze door vermeld vonnis ongedaan gemaakt. Het is de essentiële motivering van de bestreden beslissing; deze faalt.

-voorgelegde stukken zouden geen afbreuk doen aan de vaststellingen; dit is een loutere bewering maar heeft geen inhoud; er wordt niet gezegd om welke reden die stukken geen afbreuk zouden doen. Ook dit is weerlegd door het vonnis van 16 april 2021 en door de besluiten en stukken in dat kader ingediend.

Er is bijgevolg wel aangetoond dat er een duurzame relatie is, en dat de aanvraag wettelijke samenwoning niet gericht was op het verschaffen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster.

3.

De bestreden beslissing steunt zich uitsluitend op de beslissing van de ambtenaar.

De hier bestreden beslissing is een autonome beslissing van verwerende partij. Zij dient zelf te onderzoeken of de motieven die zij aanwendt een grond hebben. Zij kan zich hiervoor niet louter steunen op de beslissing van de ambtenaar. Zij dient een eigen onderzoek te voeren, met in begrip van het horen van verzoekster.

Verzoekster werd niet gehoord, alleszins niet omtrent het nieuwe gegeven dat het vonnis van 16 april 2021 de beslissing van de Ambtenaar vernietigd heeft.

Verzoekster had moeten gehoord worden om haar standpunt te kunnen kenbaar maken in verband met deze nieuwe situatie en met betrekking tot de eventueel door verwerende partij in te roepen motieven. Verzoekster is over de inhoud van die motieven niet gehoord door verwerende partij.

Verzoekster had ook moeten gehoord worden omdat er tussen de beslissing van de Ambtenaar dd. 10.9.2020 en de hier betwiste beslissing dd. 25.10.2021 ruim een jaar verlopen is en diende nagegaan te worden of de omstandigheden intussen niet gewijzigd werden, alleszins in die zin dat verzoekster en haar partner intussen ruim een jaar langer samenwoonden.

Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, vreemdelingenwet, de motiveringsverplichting en het hoorrecht."

Verzoekster wijst erop dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd vernietigd door het vonnis van 16 april 2021 van de familierechtbank van Antwerpen. Door de bestreden beslissing wordt dit vonnis genegeerd. De gemachtigde heeft in deze een autonome bevoegdheid en kan niet zonder meer de argumenten van de ambtenaar van de burgerlijke stand overnemen, hij moet een eigen onderzoek voeren en hij had de motieven van het vonnis van 16 april 2021 in overweging moeten nemen. De gemachtigde was immers op de hoogte van dit vonnis, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoekster ziet hierin de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verder stelt verzoekster dat de motieven onjuist zijn en weerlegd door het vonnis van 16 april 2021. De gemachtigde heeft zich uitsluitend op de beoordeling door de ambtenaar gesteund maar die beoordeling werd vernietigd door de familierechtbank bij vonnis van 16 april 2021. Verzoekster verwijst naar de motieven van het vonnis en haar argumenten ontwikkeld in de besluiten. Verder gaat verzoekster dan concreet in op de motieven die worden aangehaald waarom het volgens de gemachtigde om een schijnwettelijke samenwoning gaat. Verzoekster meent dat bijgevolg wel aangetoond is dat er een duurzame relatie is en dat de wettelijke samenwoning niet louter gericht is op een verblijfsrechtelijk voordeel voor haar.

In wat als een tweede onderdeel van het eerste middel kan worden beschouwd, voert verzoekster aan dat ze niet werd gehoord om haar standpunt kenbaar te maken in verband met de nieuwe situatie en

met betrekking tot de inhoud van de motieven die de gemachtigde wil inroepen. Ze stipt ook aan dat er tussen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 10 september 2020 en de bestreden beslissing van 25 oktober 2021 ruim een jaar is verlopen en er bijgevolg diende nagegaan te worden of de omstandigheden niet waren gewijzigd, minstens diende te worden vastgesteld dat verzoekster en haar partner ondertussen een jaar langer samenwoonden. Verzoekster concludeert tot een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het hoorrecht.

De Raad moet vaststellen dat het betoog van verzoekster in het eerste middel voor het overgrote deel steunt op het vonnis van de familierechtbank van 16 april 2021. Er blijkt evenwel dat de gemachtigde uitdrukkelijk over dit vonnis motiveert zodat met dit vonnis wel rekening is gehouden. Bijkomend kan de Raad niet anders dan vaststellen dat, zelfs al zou de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden hebben met de inhoud van dit vonnis, dan nog blijkt dat de gemachtigde gewezen heeft op het beroep dat tegen dit vonnis is aangetekend en ondertussen heeft het hof van beroep te Antwerpen in zijn arrest van 28 maart 2022 het voormelde vonnis hervormd en de oorspronkelijke vordering van verzoekster en haar feitelijke partner ongegrond verklaard. Dit arrest stelt dat: *“het geheel van de weerhouden elementen er in hun samenlezing duidelijk op wijzen dat de intentie van geïntimeerden en minstens van mevrouw V. B. [thans verzoekster] er kennelijk enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”*

De Raad moet het gewijsde van dit arrest respecteren en meent dan ook dat verzoekster geen actueel belang meer heeft met haar betoog gestoeld op het vonnis van de familierechtbank van 16 april 2021, dat werd hervormd door het hof van beroep en waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand in het gelijk werd gesteld.

Ter zitting gevraagd naar het actueel belang, wijst de raadsvrouw van verzoekster erop dat het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 28 maart 2022 waarbij het vonnis van de familierechtbank, die de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand had vernietigd, wordt hervormd, dateert van na de bestreden beslissing en als dusdanig niet bij huidig beroep in rekening mag worden gebracht. Zij duidt erop dat dit arrest hooguit ‘gezag’ van gewijsde heeft en niet ‘kracht’ van gewijsde (hetgeen pas ten vroegste kan na betekening plus de cassatietermijn van drie maanden).

De Raad volgt niet dat voor de beoordeling van het belang bij dit middel, geen rekening zou mogen gehouden worden met het arrest van het hof van beroep dat het vonnis van de familierechtbank heeft hervormd en dat dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, aangezien de actualiteit van het belang bij dit middel moet beoordeeld worden op het ogenblik van uitspraak.

Verder waar de raadsvrouw ter zitting stelt dat het arrest van het hof van beroep geen kracht van gewijsde heeft omdat nog cassatieberoep kan worden aangetekend, is dit in strijd met artikel 28 van het Ger. W. dat bepaalt dat *“Iedere beslissing gaat in kracht van gewijsde zodra zij niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt en onverminderd de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen”* (eigen onderlijnen). Een “buitengewoon” rechtsmiddel is herziening of cassatie. De rechtsleer dienaangaande stelt: *“Kracht van gewijsde is een wettelijk vermoeden van waarheid van de rechterlijke beslissing, die niet meer met de gewone rechtsmiddelen kan worden bestreden. Dit vermoeden belet dat wat de rechter heeft beslist nog in vraag kan worden gesteld door dezelfde of een andere gerechtelijke instantie, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding. In tegenstelling tot een beslissing met gezag van gewijsde waartegen nog de gewone rechtsmiddelen (verzet, beroep) kunnen ingeroepen worden, kunnen tegen een beslissing met kracht van gewijsde nog slechts buitengewone rechtsmiddelen (o.a. herziening, cassatie) aangewend worden.”* in J. DUJARDIN en J. VANDE LANOTTE, *Inleiding tot het publiek recht. Basisbegrippen*, Brugge, die Keure, 1994, 149. Daar thans het arrest van het hof van beroep enkel nog vatbaar is/was voor cassatie, heeft het volgens artikel 28 van het Ger. W. kracht van gewijsde.

Daargelaten de discussie of het arrest gezag dan wel kracht van gewijsde heeft, volgt de Raad de raadsvrouw sowieso niet dat verzoekster wel nog belang heeft bij het middel aangezien het hof van beroep zich uitsprak over de schijnwettelijke samenwoning terwijl artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op feitelijke samenwoning en temeer omdat de gemachtigde na eventuele vernietiging zal moeten vaststellen dat ze nog steeds feitelijk samenwoont en een koppel vormt.

Het middel steunt immers juist voor het overgrote deel op het vonnis van de familierechtbank van 16 april 2021 dat wel degelijk betrekking heeft op de vraag of er sprake is van een schijnwettelijke samenwoning. Nu dit vonnis is hervormd door het arrest van het hof van beroep, waarmee de Raad moet rekening houden, vervalt ook het actueel belang bij dit betoog. Hoe dan ook moet ook in het kader van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het bestaan worden bewezen van het duurzaam karakter van de feitelijke relatie. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij in het kader van zijn eigen onderzoek naar het duurzaam karakter van de feitelijke relatie, dat hij wel degelijk heeft gedaan, rekening houdt met de bevinding van de ambtenaar van de burgerlijke stand en van de burgerlijke rechtbanken bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een schijnwettelijke samenwoning. Zelfs al zou op het ogenblik van het nemen van de beslissing de gemachtigde te weinig rekening gehouden hebben met de inhoud van het vonnis van de familierechtbank, zou de gemachtigde in geval van vernietiging hoe dan ook moeten vaststellen dat dat vonnis door het hof van beroep werd hervormd en dat dit hof heeft geoordeeld dat er manifest sprake is van een schijnsituatie en dus ook niet van een duurzame (feitelijke) relatie.

Bijgevolg heeft verzoekster geen belang bij het betoog dat de gemachtigde niet afdoende met het vonnis van de familierechtbank heeft rekening gehouden of dat de motivering onjuist zou zijn wegens weerlegd door het vonnis. Evenmin heeft verzoekster er nog belang bij te verwijzen naar de beroepsbesluiten door haar raadsman voorgelegd bij de burgerlijke rechter.

Ten overvloede blijkt dat het hof van beroep te Antwerpen in zijn arrest erop wees dat reeds een andere Surinaamse vrouw op basis van haar relatie met dezelfde heer W.H. een verblijfsrecht in België verkreeg, dat er sprake was van overlappende relaties, dat verzoekster twee kinderen heeft achtergelaten in Suriname om zich bij de heer W.H. te voegen en dat verzoekster en de heer W.H. niet alle namen kennen van elkaars kinderen. Reeds in het vonnis waar verzoekster telkenmale op terugkomt, stipte de familierechter aan dat het feit dat de heer W.H. zes kinderen heeft bij vier vrouwen twijfels oproept omtrent zijn vermogen om een langdurige relatie te onderhouden.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel stelt dat zij had moeten gehoord worden om haar standpunt kenbaar te maken, meent de Raad dat verzoekster op afdoende wijze in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 47/1 iuncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet de kans had nuttig voor haar belangen op te komen. Verder was de gemachtigde op het moment van de beslissing reeds op de hoogte van het vonnis van de familierechtbank en eveneens van het feit dat er tussen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de bestreden beslissing meer dan een jaar verstreken was en het koppel nog feitelijk samenwoont. Het enkel herhalen in een eventueel bijkomend gehoor van elementen waarvan de gemachtigde reeds op de hoogte was op het moment van de beslissing, kan de Raad niet overtuigen dat deze mogelijks tot een ander besluit hadden kunnen aanleiding geven.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekster in het tweede middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Vooreerst wordt erop gewezen dat de onderstaande motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, louter stereotiep is, en standaard te lezen is in gelijkaardige beslissingen.

De bestreden beslissing geeft volgende motivering met betrekking tot het bevel:

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15. 12. 1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Stereotiepe motiveringen zijn niet afdoende en schending de motiveringsverplichting die vereist dat gemotiveerd wordt met betrekking tot de concrete gegevens van elke aanvraag.

De motivering van de beslissing is een loutere standaard en stereotiepe motivering die op geen enkele wijze rekening houdt met de concrete situatie van verzoekster.

De motivering is te lezen en talrijke gelijkaardige beslissingen.

In die zin schendt zij de motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoekster op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Derde onderdeel,

Het is niet redelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen wanneer verwerende partij er van op de hoogte is dat de beslissing van de Ambtenaar vernietigd werd en dat er een procedure in hoger beroep lopende is.

Zoals verwerende partij weet of dient te weten dient verzoekster wel aanwezig te zijn bij de behandeling van de zaak in hoger beroep."

Volgens het betoog van verzoekster in het eerste onderdeel is de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten stereotiep en gestandaardiseerd. Ze citeert een klein deel van de motieven van het bevel en concludeert dat de motivering te lezen is in talrijke gelijkaardige beslissingen en dus de motiveringsplicht schendt. In het tweede onderdeel stipt verzoekster aan dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag moet nagegaan worden of verzoekster op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Nu die motieven ontbreken, acht verzoekster artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden. In het derde onderdeel van het tweede middel acht verzoekster het onredelijk een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, wetende dat er een procedure in hoger beroep tegen het vonnis van de familierechter lopende is aangezien de gemachtigde weet dat verzoekster daarbij aanwezig dient te zijn.

De in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde wijst erop dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen of van enige medische problematiek. Verder stelt hij dat de relatie van verzoekster met de Nederlandse referentiepersoon wordt betwist, waardoor volgens hem geen sprake is van een gezinsleven dat er zich tegen verzet dat verzoekster bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat verzoekster het land moet verlaten. Hij wijst er nog op dat verzoekster in Suriname nog twee kinderen heeft van een andere man. Er is volgens hem dus dan ook geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij motiveert daarnaast dat het ingediende beroep tegen de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning hierover op zich niet anders

doet oordelen en deze weigering een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk duurzame relatie. De gemachtigde motiveert nog dat verzoekster niet persoonlijk dient te verschijnen voor dit beroep, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst geen moeilijk te herstellen nadeel inhoudt.

Verzoekster vindt de motivering van het bestreden bevel 'louter stereotiep' en 'standaard', maar maakt met deze mening niet aannemelijk dat de voorziene motivering haar niet op voldoende wijze in kennis stelt van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid om met kennis van zaken te beoordelen of het nuttig is in rechte tegen deze beslissing op te komen. In het bestreden bevel worden wel degelijk zowel de juridische als de feitelijke motieven aangeduid waarop het bevel is gesteund, waarbij ook is gemotiveerd inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er kan dan ook geenszins zonder meer worden voorgehouden dat er louter sprake zou zijn van een stereotiep of niet-geïndividualiseerde beslissing. Uit een simpele lezing van het bestreden bevel blijkt dat er wel degelijk rekening is gehouden met verzoeksters concrete situatie en dat hierover concreet werd gemotiveerd, ruimer dan het halve citaat dat verzoekster weergeeft in haar verzoekschrift. De voorziene motieven zijn op zich pertinent en draagkrachtig. Gelet op de voorziene motivering inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, is verzoekster ook weinig ernstig waar zij voorhoudt dat uit de motivering van het bestreden bevel niet blijkt dat is nagegaan of hogere rechtsnormen zich niet verzetten tegen de afgifte ervan. Verzoekster toont in haar middel ook niet aan dat zij op een andere basis een verblijfsrecht in België heeft, zodat ook niet kan worden ingezien dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, al geldt dit enkel *"[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*.

Verzoekster toont niet aan dat zij in België op een andere grond een verblijfsrecht heeft, waarmee onterecht geen rekening is gehouden. Zoals reeds werd aangegeven, blijkt verder uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat wel degelijk een onderzoek in het licht van de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag heeft plaatsgevonden, nu werd ingegaan op het ingeroepen gezinsleven en de gezondheidstoestand. In het bijzonder werd ingegaan op artikel 8 van het EVRM. Verzoekster neemt in haar middel niet de moeite in te gaan op deze beoordeling.

Waar verzoekster in het derde onderdeel nog opwerpt dat het onredelijk is een bevel af te geven tijdens de beroepsprocedure voor het hof van beroep, kan de Raad niet volgen. Anders dan verzoekster stelt, toont zij niet aan dat de gemachtigde foutief stelt dat krachtens het gerechtelijk wetboek een persoonlijke verschijning niet verplicht is. Hoe dan ook heeft verzoekster thans geen belang meer bij dit onderdeel van het middel aangezien ondertussen de zitting voor het hof van beroep te Antwerpen reeds heeft plaats gehad, zij daarop in persoon is kunnen verschijnen, maar het hof heeft geoordeeld dat het vonnis van 16 april 2021 moest hervormd worden en de oorspronkelijke vordering tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ongegrond moest verklaard worden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het derde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog blijkt dat verzoekster ook de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Ze licht het middel toe als volgt:

“1.

Dat verzoekster het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Artikel 41 van het Handvest vereist het respect voor het hoorrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38).

Verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013 en naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat het over een effectieve relatie ging met haar partner.

Zij had verder kunnen opwerpen dat er diende rekening te worden gehouden met de motieven van het vonnis van 16 april 2021 waarbij het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar gegrond werd verklaard. Zij had er op kunnen wijzen dat de motieven van de ambtenaar door het vonnis volledig weerlegd waren en niet door verwerende partij zonder meer zouden kunnen overgenomen worden.

Verzoekster had verder kunnen verwijzen naar de uitvoerige argumenten ontwikkeld door haar raadsman in de beroepsbesluiten en waarbij in detail de thans door de beslissing weerhouden feitelijke gegevens grondig worden weerlegd.

Zij had er ook op kunnen wijzen dat de wettelijke samenwoning intussen bijkomend een jaar duurde en nog steeds zeer hecht was.

Zij had er op kunnen wijzen dat verwerende partij diende rekening te houden met de inhoud van het tussengekomen vonnis en met de actuele situatie van de samenwoning.

Zij had er op kunnen wijzen dat verwerende partij zich in deze niet uitsluitend kon steunen op een beslissing van de ambtenaar maar dat zij een eigen onderzoek met inbegrip van het horen, diende uit te voeren.

Als verzoekster gehoord was geweest zou dit onmiskenbaar tot een andere beslissing aanleiding hebben gegeven.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

In het derde middel ook gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, komt verzoekster terug op de schending van het hoorrecht. Na een theoretische toelichting stelt verzoekster dat zij elementen moet vermelden die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Ze wijst daarbij op het feit dat indien zij effectief zou gehoord zijn, ze zou opgeworpen hebben dat ze wel een effectieve relatie heeft met haar partner en dat met de motieven van het vonnis van 16 april 2021 moet rekening gehouden worden. Verzoekster zou gewezen hebben op de argumenten van haar raadsman in de beroepsbesluiten en op het feit dat ondertussen de feitelijke samenwoning bijna een jaar langer duurde en hecht is. Verzoekster zou tot slot nog aangehaald hebben dat de gemachtigde zich niet uitsluitend kon steunen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en zijn eigen onderzoek had moeten voeren met inbegrip van een gehoor. Verzoekster besluit tot een schending van het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat, in zoverre verzoekster zich beroept op het recht om te worden gehoord, dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Verzoekster is van mening dat zij, in het kader van het onderzoek dat werd gevoerd inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, nader had moeten worden gehoord inzake haar relatie met de Nederlandse referentiepersoon.

Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoekster in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 30 april 2021 reeds de mogelijkheid had om alle nuttige informatie en documenten aan het bestuur over te maken inzake haar relatie met de Nederlandse referentiepersoon, nu zij overeenkomstig artikel 47/1, 1° iuncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet reeds het bewijs diende te leveren van de ingeroepen feitelijke partnerrelatie en het duurzaam karakter hiervan. Zij kan dan ook moeilijk voorhouden dat zij in dit verband niet reeds de mogelijkheid had om alle volgens haar nuttige en dienstige gegevens en stukken voor te leggen bij het bestuur.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Waar verzoekster terugkomt op de motieven van het vonnis van de familierechtbank en de argumenten ontwikkeld door de raadsman voor de familierechter, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de

gemachtigde blijkt de bestreden beslissing op de hoogte is van dat vonnis en dus van de motieven van de familierechter in eerste aanleg. Eveneens was het de gemachtigde bij het nemen van de beslissing al bekend dat er ruim een jaar is verstreken tussen het oordeel van de ambtenaar van de burgerlijke stand en hun eigen beslissing. Bijgevolg zouden dit geen nieuwe gegevens geweest zijn die verzoekster in het bijkomend gehoor had kunnen aanbrengen die mogelijks tot een andere beoordeling hadden kunnen aanleiding geven. Hiermee toont verzoekster dus niet aan dat zij, indien nog bijkomend gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, nog enig bijkomend concreet en nuttig element had kunnen aanreiken dat van invloed kon zijn op het beslissingsproces.

Het weze ten overvloede herhaald dat ondertussen het hof van beroep in zijn arrest van 28 maart 2022 het vonnis waarop verzoekster uitgebreid steunt in dit verzoekschrift heeft hervormd en duidelijk van oordeel is dat: *“het geheel van de weerhouden elementen er in hun samenlezing duidelijk op wijzen dat de intentie van geïntimeerden en minstens van mevrouw V. B. [thans verzoekster] er kennelijk enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”* De Raad dient het gewijsde van dit arrest te respecteren.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

Zoals reeds werd vastgesteld, leert een eenvoudige lezing van het bestreden bevel dat de gemachtigde bij de afgifte ervan rekening hield met het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand, zoals vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting van het middel de beoordeling niet. Zij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van dit wetsartikel, noch van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft artikel 8 van het EVRM heeft de gemachtigde geheel terecht gemotiveerd dat volgens het administratief dossier verzoekster in Suriname haar twee kinderen van een andere man heeft achtergelaten.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES